CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

(Urmare din pag. 1)

care le-au făcut într-un moment sau altul, legate, într-un anumit sens, de însăși orînduirea socială, de etapa respectivă, de dezvoltarea istorică. Trebuie să prețuim pe toți cei care au făcut cît de puțin, dar au făcut ceva, pentru existența națiunii noastre, pentru existența statului național unitar! (Aplauze puternice, îndelungate)

Desigur, criticăm și vom critica întotdeauna vechile orînduiri sociale, pe care, de altfel, însăși istoria le-a considerat că trebuie să părăsească scena și să facă loc unei noi orînduiri, mai drepte, mai bune. Criticînd orînduirile sociale din trecut, nu negăm și nu trebuie să negăm niciodată pe cei care, în acele împrejurări, au avut în vedere dezvoltarea poporului, a națiunii, întărirea independenței țării noastre. (Aplauze puternice, prelungite)

Anul acesta se împlinesc 96 de ani de la făurirea primului partid muncitoresc în România. Tot în acest an se împlinesc 100 de ani de cînd, pentru prima oară, clasa muncitoare și oamenii progresiști din România au sărbătorit 1 Mai, ca zi a solidarității muncitorilor de pretutindeni, de luptă împotriva asupririi, pentru o viață liberă, mai demnă și mai bună. In 1921, a fost creat Partidul Comunist Român — continuatorul, de fapt, al primului partid muncitoresc din România, care și-a propus să ridice — și a ridicat — lupta revoluționară a clasei muncitoare, a forțelor înaintate, la un nivel superior, pe baza unei concepții noi.

In ce mă privește, în 1930, deci cu 60 de ani în urmă, am făcut prima cunoștință cu mișcarea muncitorească, cu sindicatele din România. (Aplauze puternice, prelungite). Era o situație grea pe plan mondial și, deci, și în țara noastră. Avea loc marea criză economică, politică și socială a lumii capitaliste. Mulți — mai în vîrstă, desigur — își amintesc de situația grea, de atunci, din România, de șomajul, de reducerea salariilor, de condițiile înrobitoare din domeniul financiar-economic impuse României de capitalul străin și care au fost acceptate de guvernele de atunci. Așa se și explică marile greve, mișcările revoluționare din anii 1929, 1930, 1931, 1932, culminînd cu marile mișcări și greve din județul Prahova și din București — de la Grivița și din alte întreprinderi —, practic din întreaga țară.

S-ar putea spune că, în acele împrejurări, aceste greve uriașe au demonstrat forța clasei muncitoare, a partidului nostru comunist de a organiza și conduce luptele maselor muncitoare. Merită, totodată, subliniat că luptele din februarie 1933 — din Prahova, de la Grivița și alte întreprinderi din București și din alte centre muncitorești — au fost primele mișcări revoluționare de mare amploare, după venirea hitlerismului la putere în Germania, și care au avut și un net conținut antifascist, de luptă pentru apărarea libertăților democratice, pentru independența țării. (Aplauze puternice).

In acest an, la 1 Mai, se împlinesc 50 de ani de la marea demonstrație antirăzboinică și antifascistă din Capitală, care, după ocuparea Austriei și Cehoslovaciei de către Germania nazistă, a fost prima mișcare puternică în Europa, care a chemat poporul român, clasa muncitoare, dar a chemat, practic, clasa muncitoare de pe întregul continent la luptă împotriva fascismului, pentru apărarea independenței tuturor statelor. (Aplauze puternice, prelungite). Ceea ce spun este o redare a aprecierilor presei străine din acea perioadă — nu o apreciere făcută acum —, reprezintă realitatea și demonstrează justețea politicii partidului nostru, atît pe plan intern, cît și pe plan internațional.

Nu doresc să mă refer la alte momente istorice. Am trecut să construim socialismul. In 1988, am aniversat patru decenii de la naționalizarea industriei, băncilor și a altor sectoare importante de activitate, iar în acest an, la începutul lui martie, se împlinesc 40 de ani de cînd Plenara Comitetului Central a hotărît trecerea la organizarea, pe baze noi, a agriculturii — la cooperativizarea agriculturii.

Am lichidat exploatarea omului de către om, am lichidat asuprirea, iar clasa muncitoare a devenit cu adevărat clasa conducătoare a societății și proprietară a mijloacelor de producție.

Nu a fost ușor! Am realizat aceasta prin luptă. Chiar în această perioadă, de după 23 August 1944, au căzut mulți, inclusiv în această piață, azi Piața Republicii, uciși de gloanțele forțelor reacționare din România. Și atunci cercurile imperialiste, străine, care nu se puteau împăca cu gîndul că vor pierde pozițiile lor dominante, ce le-au adus profituri de zeci și zeci de miliarde de dolari, numai între cele două războaie, au făcut totul pentru a sprijini reacțiunea, forțele cele mai negre, antinaționale, în scopul împiedicării procesului revoluționar de trecere la construcția socialistă.

Este un merit al comuniștilor, al partidului nostru, că au reușit să realizeze unitatea clasei muncitoare, în primul rînd unitatea Partidului Comunist cu Partidul Social-Democrat, unitatea mișcării sindicale, a mișcării de tineret, de femei și a altor organizații, creînd un puternic Front Național de luptă pentru progresul României, pentru lichidarea deplină a dominației străine și trecerea la făurirea socialismului în patria noastră.

Trebuie să subliniem, și să dăm o înaltă apreciere, politicii partidului nostru, tuturor acelora care, într-o măsură sau alta, au contribuit și au făcut totul pentru realizarea acestor obiective! (Aplauze puternice, prelungite).

Am fost participant la toate aceste acțiuni, în mijlocul încredințate de partid, de popor. Din 1965 partidul mi-a încredințat înalta funcție de secretar general, apoi — prin voința întregii națiuni — de președinte al României socialiste.

Putem, într-adevăr, să privim cu mîndrie la tot ceea ce am realizat în decursul anilor de construcție socialistă, în care — fără îndoială — Congresul al IX-lea reprezintă un moment hotărîtor pentru dezvoltarea de astăzi a României. Fără Congresul al IX-lea, fără linia generală stabilită de acest congres, și de congresele și conferințele naționale ulterioare, fără măsurile organizatorice, economice, politice adoptate în această perioadă, România nu s-ar putea prezenta astăzi cu realizările pe care le are.

Am înțeles, încă de atunci, că trebuie să rupem cu dogmatismul, cu șabloanele, cu concepțiile perimate, înapoiate, să repunem socialismul științific în drepturile sale. Nu socialismul este cel care a dus la unele stări de lucruri negative într-o țară sau alta, ci încălcarea principiilor științifice ale socialismului, nesocotirea cerințelor legilor obiective și, în primul rînd, a necesității dezvoltării continue a forțelor de producție — factorul revoluționar hotărîtor pentru construcția socialismului, ca de altfel pentru dezvoltarea oricărei orînduiri sociale.

Nu se poate vorbi de progresul și dezvoltarea unui popor fără dezvoltarea forțelor de producție, corespunzător etapei în care se găsește țara sau societatea într-un anumit stadiu, fără a pune la baza acestui proces cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, în toate domeniile! Întregul progres al omenirii, de la comuna primitivă pînă astăzi, este procesul dezvoltării revoluționare a forțelor de producție, a științei, a culturii, a cunoașterii umane. Fără o îmbinare dialectică a tuturor acestora, nu se poate obține nici un progres, în nici un domeniu! Și, subliniez din nou, o dezvoltare care să aibă permanent în vedere interesele maselor populare, ale oamenilor muncii, ale întregii națiuni. Putem spune că partidul nostru a acționat cu hotărîre și a formulat teza științifică a construirii socialismului cu poporul și pentru popor, pe baza legilor obiective generale, a principiilor revoluționare ale socialismului științific.

Iată de ce pentru noi sînt de neînțeles tezele care-și fac loc în unele țări și care deschid calea, din nou, diferitelor forme de proprietate particular-capitalistă. Oare muncitorii care au devenit proprietari ai mijloacelor de producție trebuie să se întoarcă înapoi, să predea din mîna lor mijloacele de producție unor particulari? Să devină din nou salariați — în număr mai mare sau mai mic — la un capitalist, fie el cetățean al țării respective sau străin? Ce are comun cu socialismul acest lucru?

Vă spun drept că, în ce mă privește, sînt preocupat și îngrijorat de această orientare care are loc în unele țări și, gîndind la începuturile mișcării noastre muncitorești — de la apariția socialismului științific, de la activitatea mea în mișcarea revoluționară — mi-e greu să înțeleg cum se poate justifica o asemenea dare înapoi. Pentru că, în realitate, cedarea mijloacelor de producție din mîna clasei muncitoare, a poporului, indiferent sub ce formă, înseamnă o activitate care echivalează cu lichidarea bazelor socialismului în dezvoltarea societății!

Am avut de gînd să discutăm aceasta într-o ședință specială, dar profitînd de faptul că sîntem aici un număr important de cadre de bază ale partidului și statului nostru, anticipez, referindu-mă la aceste probleme. Noi ne-am pronunțat întotdeauna și am acționat conform tezei că fiecare popor, fiecare partid trebuie să-și elaboreze de sine stătător linia sa general-politică, să aplice legile generale și principiile socialismului la realitățile și condițiile din fiecare țară. Dar, am subliniat întotdeauna — și nu pot să nu subliniez și acum — că toate acestea presupun o poziție clară, consecventă față de principiile revoluționare, față de apărarea intereselor clasei muncitoare, care reprezintă forța și clasa conducătoare în societate.

Este adevărat, în lume sînt multe probleme. Criza economică, politică, socială, financiară este foarte gravă. La aceasta se adaugă, desigur, situația generală — politică, militară —, existența armelor de distrugere în masă și, în primul rînd, a armelor nucleare. Dar, privind această situație, în comparație cu alte perioade, și chiar cu situația de astăzi din diferite țări cu orînduiri sociale deosebite, putem spune — așa cum am arătat și la plenara comună din noiembrie — că orînduirea capitalistă a demonstrat că este incapabilă și nu poate, istoricește, să soluționeze problemele fundamentale ale dezvoltării societății. Nu sînt printre cei care afirmă că societatea capitalistă va dispărea mîine. Și, în orice caz, nu va dispărea fără lupta clasei muncitoare, a popoarelor din țările respective. Dar, nici nu sînt — și nu vreau să fiu — în rîndul acelora care își pierd încrederea în justețea socialismului, a concepției revoluționare despre lume și care nu văd situația reală, perspectivele luptei revoluționare.

După criza din 1929—1933, capitalismul și-a găsit o ieșire prin fascism și război. Acum, desigur, problema unui război mondial e mai grea, armele existente putînd să distrugă, deopotrivă, și pe unii, și pe alții, însăși viața pe planeta noastră. Deci, o recurgere la un război mondial pentru a soluționa problemele este greu de presupus, deși nu se poate exclude cu desăvîrșire această posibilitate, atît timp cît nu se vor distruge armele nucleare, chimice și alte arme de distrugere în masă. Omenirea a mai cunoscut oameni care au dat foc însăși propriei capitale — cum a fost cazul Romei —, deci un asemenea pericol există și trebuie să fim conștienți de aceasta. De aceea, este într-adevăr necesar să facem totul pentru a înlătura cu desăvîrșire pericolul unui război nuclear, al unui război mondial, în general, pentru înlăturarea definitivă a armelor nucleare și chimice, a altor arme de distrugere în masă, pentru reducerea radicală a armelor convenționale.

România s-a pronunțat, a acționat și va acționa cu toată hotărîrea, împreună cu alte state, în această direcție. Și facem aceasta pornind de la cerința creării condițiilor pentru dezvoltarea construcției socialiste în țara noastră. Avem deplină încredere că numai socialismul poate să asigure adevărata egalitate între oameni — atît socială, cît și națională —, să creeze condițiile pentru afirmarea personalității umane, pentru ca fiecare om să-și poată pune în valoare, în strînsă colaborare și unitate cu semenii săi, aptitudinile creatoare, în orice domeniu de activitate. Mă refer, acum, la toate acestea avînd în vedere experiența mișcării noastre revoluționare, dar și a mișcării comuniste și muncitorești revoluționare internaționale, a dezvoltării sociale în general, ținînd seama de faptul că, practic, de la vîrsta de 10 ani a partidului, am acționat în rîndurile sale, am crescut o dată cu partidul și consider că numai întărind partidul, forța sa, spiritul său revoluționar, vom reuși să înfăptuim obiectivele noastre. (Aplauze puternice, prelungite).

Mi-am început activitatea ca muncitor în rîndurile clasei muncitoare, de care sînt, în continuare, strîns legat. Sînt muncitor din rîndul milioanelor de muncitori români. De altfel, minerii m-au și proclamat „minerul lor de onoare". Sînt strîns legat de clasa noastră muncitoare și sînt ferm convins că numai în măsura în care clasa muncitoare își va îndeplini misiunea sa istorică — de a realiza o nouă orînduire, mai dreaptă și mai bună, fără exploatatori, o orînduire în care muncitorimea și toți ceilalți oameni ai muncii vor rămîne stăpîni pe mijloacele de producție — numai așa clasa muncitoare va avea un viitor demn, liber, un viitor de bunăstare și fericire, împreună cu întreaga națiune! (Aplauze puternice).

Este, deci, necesar să facem totul pentru a asigura dezvoltarea forțelor de producție, întărirea clasei muncitoare, ridicarea nivelului său de cunoștințe — profesionale, tehnico-științifice, culturale, ideologice —, pentru a făuri o clasă muncitoare înaintată din toate punctele de vedere — clasa muncitoare constructoare a socialismului și comunismului! (Aplauze puternice, prelungite).

În nici un fel nu ne putem gîndi să lăsăm posibilitatea ca proprietarii noștri asupra mijloacelor de producție — muncitorii — să devină din nou proletari, lipsiți de mijloacele de producție, să devină din nou robi la un capitalist, mai mare sau mai mic! Nu aceasta este calea socialismului — și trebuie să facem totul pentru a întări proprietatea socialistă, pentru a întări rolul muncitorilor ca proprietari colectivi, care să asigure dezvoltarea puternică a industriei noastre, pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii! (Aplauze puternice).

Țărănimea noastră a parcurs un drum lung, aproape 14 ani, pentru a intra în cooperativele agricole de producție. Practic — și sînt aici tovarăși care știu — nu a fost județ unde eu să nu fi participat activ la realizarea cooperativizării agriculturii.

Avem rezultate minunate în dezvoltarea agriculturii. S-a schimbat radical înfățișarea satelor noastre. Mai avem lipsuri, dar viața însăși demonstrează că numai marea proprietate cooperatistă a descătușat energiile creatoare ale țărănimii, ale progresului agriculturii. Cine nu cunoaște producțiile dinainte — de 700, de 800 kilograme la hectar — și asta pe țară! — la porumb, la grîu și așa mai departe! Eu nu sînt mulțumit nici astăzi cu ce realizăm. Vrem să realizăm mai mult și avem deja asemenea rezultate care demonstrează de ce uriașe posibilități dispunem în agricultură. Producțiile de astăzi — de 10 000 kg la hectar la grîu și orz, de 20 000 și, deja, de 30 000 kg la porumb — sînt o realitate, nu visuri! Ele sînt obținute în multe, în multe unități din țara noastră!

Este, oare, posibil să ne gîndim să renunțăm la tot ceea ce am făcut în această perioadă de 40 de ani, la ceea ce am realizat în organizarea pe baze științifice a agriculturii? Ar fi un non-sens! Pentru noi, proprietatea cooperatistă, a întregii țărănimi, asupra pămîntului și mijloacelor de muncă reprezintă singura cale pentru a asigura atît progresul agriculturii, cît și dezvoltarea, în mod armonios, a industriei și agriculturii — ca două ramuri economice fundamentale, care se condiționează obligatoriu în procesul general de făurire a socialismului și comunismului în România. (Aplauze puternice).

Am vorbit, nu o dată, și doresc să mă refer numai pe scurt la marile realizări din domeniul științei, învățămîntului și culturii. În decursul anilor am avut mulți oameni de știință, multe personalități care au realizat lucruri minunate în diferite domenii de activitate; dar niciodată, ca în anii socialismului, știința, învățămîntul, cultura nu au cunoscut o asemenea dezvoltare generală. Niciodată intelectualitatea nu a avut un asemenea rol hotărîtor în întreaga dezvoltare a societății noastre, desigur, în strînsă unitate cu clasa muncitoare și cu țărănimea, cu întregul popor. De altfel, astăzi intelectualitatea este — aproape în totalitate — ieșită din rîndurile muncitorilor și țăranilor. Ea este strîns legată de popor, servește poporul și va merge întotdeauna cu poporul, pentru că numai așa vom asigura progresul societății, vom face să crească rolul științei, culturii, învățămîntului, vom asigura ridicarea generală a nivelului de cunoaștere științifică, culturală al întregii noastre națiuni. Să facem astfel încît clasa noastră muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, întreaga națiune să devină o națiune a unei înalte științe și a unei culturi înaintate, care să asigure progresul continuu al societății noastre, bunăstarea întregului nostru popor! (Aplauze puternice).

Avem multe lucruri bune; sîntem mîndri de ce am realizat. Dar, trebuie să spun și acum că, dacă lucram puțin mai bine, am fi avut rezultate și mai bune. Puteam să fim cu cel puțin 2—3 ani mai înainte, dacă lucram mai bine. Desigur, programe am avut și avem. Nu ne-am ținut, însă, așa cum trebuie de realizarea lor. Am discutat foarte mult în ultimele luni, inclusiv în prima parte a lunii ianuarie, despre aceste probleme, pe care le ridic pentru a trage fiecare concluzii privind necesitatea perfecționării întregii noastre activități.

Să facem totul pentru înfăptuirea programelor de modernizare și organizare mai bună a întregii activități! Există, realmente, posibilitatea ca — realizînd programele de modernizare și de mai bună organizare a muncii — să obținem în următorii 4—5 ani, cu actualele mijloace, o creștere de cel puțin 50 la sută a producției industriale, fără nici o altă investiție, inclusiv fără materii prime și combustibili în plus, printr-o mai bună organizare și folosire a lor. Referindu-mă la combustibili și materii prime, este posibil să obținem o reducere a consumului la energie în unele domenii de 3—4 ori, și aceasta nu prin lucrări prea deosebite, ci prin aplicarea unor tehnologii care sînt cunoscute, pentru unele existînd chiar soluții concrete. De ce mă refer la toate acestea? Avem mari posibilități, avem și o bază materială bună, avem și muncitori, și tehnicieni, și ingineri, și oameni de știință care au capacitatea să soluționeze — în general — orice probleme. Trebuie, însă, să lucrăm mai bine, cu mai multă răspundere! De fapt, acestea sînt, astăzi, problemele fundamentale ale perfecționării activității în țara noastră!

Aceleași probleme se pun și în agricultură, și în celelalte sectoare.

Avem forme organizatorice, democratice bune. M-am gîndit, poate avem noi, undeva, greșeli? Am luat și m-am uitat în Constituție. Să spun drept, n-am găsit nimic ceea ce am putea să introducem nou în Constituția noastră! Am luat Statutul partidului — m-am uitat la formele de alegeri democratice,

(Continuare în pag. 4-5)